

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Jiřího Nykodýma a soudců Stanislava Balíka a Jaroslava Fenyka mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení o ústavní stížnosti Ing. Ctibora Fornůska, zastoupeného JUDr. Petrem Balcarem, advokátem, se sídlem v Praze, směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 39/2012-24, za účasti Nejvyššího správního soudu jako účastníka řízení a Krajského úřadu Středočeského kraje jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

Včas podaným návrhem, který i co do ostatních formálních náležitostí vyhovuje zákonu č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tvrdí, že jím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, garantované čl. 36 a následující Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

Napadeným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2011, č. j. 11 Ad 13/2011-103. Městský soud v Praze tímto rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí vedlejšího účastníka řízení - Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 16. 2. 2009, č. j. 012298/2009/KÚSK/OŽP/2/Mi. Krajský úřad jím jako odvolací orgán změnil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (č. j. ŽP/MEUC-064017/2008/L/Mi) o uložení pokuty stěžovateli za jiný správní delikt podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), a to tak, že uloženou pokutu z původních 39.000 Kč snížil na částku 20.000 Kč. Správní delikt měl stěžovatel spáchat tím, že jako vlastník lesa v období nejméně od 15. 8. 2007 bez rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí nebo o omezení odejmul část specifikovaného lesního pozemku v katastrálním území Masečín o výměře 39 m² z plnění funkce lesa. Šlo konkrétně o to, že stěžovatel na předmětném pozemku zdemoloval stávající rekreační chatu a vybudoval železobetonový základ pro novou. Zastavěnou plochu přitom rozšířil ze 42 na 81 m². Na nově zastavěné části tak změnil charakter pozemku a znemožnil na něm plnění funkce lesa. Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem rozhodoval ve věci již podruhé, když nejprve rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (č. j. 7 As 25/2011-82), a to pro vadu, která mohla mít vliv na jeho zákonnost. Konkrétně městský soud původně rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv pro to nebyly splněny podmínky, a dále se nevypořádal s návrhem stěžovatele provést důkaz výpovědí odborného lesního hospodáře.

Stěžovatel je přesvědčen, že Nejvyšší správní soud vykročil z mezí spravedlivého procesu. Nejprve mu vytýká, že napadeným rozsudkem zamítl kasační stížnost, ačkoliv se městský soud neřídil jeho závazným právním názorem vysloveným v předchozím kasačním rozhodnutí; nevypořádal se s námitkou, že stěžovatel plnil zákonnou prevenční povinnost a že jeho jednání kryla zákonná výjimka, ale ani s vyhotoveným znaleckým posudkem. Tyto výhrady pak rozvádí i ve vlastní ústavní stížnosti. Nesouhlasí s tím, že napadený rozsudek operuje s pojmem stavby rekreačního objektu, když z několika znaleckých posudků v řízení předložených plyne, že stavba je ve skutečnosti zabezpečovací konstrukcí. Poukazuje na ustanovení § 20 lesního zákona, kdy podle jeho odstavce 1 písm. b) sice je v lesích zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty, ovšem podle odstavce 4 může vlastník povolit výjimku. Stěžovatel vlastníkem je, v intencích čl. 2 odst. 3 Listiny proto mohl o stavbě předmětného "jiného objektu" rozhodnout. Dále stěžovatel argumentuje ustanovením § 415 občanského zákoníku, které ukládá prevenční povinnost, a to i vlastníku pozemku ve vztahu k vlastníkům nemovitostí sousedních. V jeho případě povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám, znamenala nutnost na pozemku zasáhnout a příslušné stavební opatření provést,

příčemž existenci nebezpečí z prodlení v řízení prokázaly znalecké posudky; ty ovšem žádný ze soudů nevzal v potaz.

Po prostudování věci a spisového materiálu Městského soudu v Praze dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud již mnohokrát ve svých rozhodnutích konstatoval, že není součástí obecné soudní soustavy a nepřísluší mu proto právo vykonávat dohled nad jejich rozhodovací činností. To platí i pro oblast správního soudnictví završenou Nejvyšším správním soudem. Do rozhodovací činnosti obecných soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout pouze tehdy, došlo-li jejich pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, k porušení základních práv a svobod chráněných ústavou.

Ústavní stížnost je přitom konstruována právě tak, jako byl Ústavní soud Nejvyššímu správnímu soudu instančně nadřízen. Jde o pokračující polemiku stran výkladu běžného zákona a skutkovým hodnocením, která stojí na stejných argumentech, s nimiž se napadený rozsudek, resp. oba správní soudy ve svých odůvodněných přesvědčivě vypořádaly. Věcná správnost rozhodnutí není kritériem ústavnosti a součástí práva na spravedlivý proces není povinnost soudu interpretovat a aplikovat právo dle představ stěžovatele.

Správní delikt byl spáchán odnětím pozemku z plnění funkce lesa bez jakéhokoliv povolení. Podstatné pro tento závěr bylo, že stěžovatel v rozporu s lesním zákonem využil pozemek k jinému účelu, aniž by jej k tomu opravňovalo nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu státní správy lesů. Určení charakteru budovaného objektu proto není směrodatné, respektive podstatné je pouze potud, zda objekt nespadá pod některou ze zákonem taxativně vymezených položek (hraniční kameny, stožáry nadzemních vedení, atd.), které lze umístit na pozemek bez toho, aby byl odňat funkci lesa. V řízení bylo nespornou skutečností, že o žádnou z těchto staveb nejde. I kdyby tedy šlo o zabezpečovací stavbu, jak tvrdí stěžovatel, a nikoliv základy rekreačního objektu, podstatné je, že jejím umístěním bylo vyloučeno, aby dotčený pozemek nadále plnil funkci lesa. Argumentace stěžovatele tímto směrem, tedy že stavba měla být kvalifikována jako zabezpečovací konstrukce, proto není relevantní. S dalšími dvěma námitkami stěžovatele se odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vypořádává. Námitka, že stěžovatel plnil obecnou prevenční povinnost, je vyvrácena odkazem na § 22 odst. 1 lesního zákona, které sice ukládá i vlastníkům nemovitostí učinit vhodná opatření proti škodám způsobeným mimo jiné sesuvem půdy, ovšem v rozsahu a způsobem stanoveným orgánem státní správy lesů. Stěžovatel nevycházel z žádného takového pokynu, resp. rozhodnutí, ale postupoval svémocně, tedy v rozporu s lesním zákonem. Obdobně námitka, že jako vlastník lesa mohl jinak zakázanou stavbu "jiného objektu" povolit a provést, je vyvrácena odkazem na § 20 odst. 3 a § 13 odst. 1 lesního zákona, v souladu s nimiž je nutno uvedenou výjimku vykládat. To znamená, že umístění objektu musí vyplývat z hospodaření v lese s tím, že vyžaduje-li umístění "jiného objektu" odnětí pozemku z plnění funkce lesa, musí jej i v takovém případě povolit příslušný orgán svým rozhodnutím. Konečně není pravda, že by Nejvyšší správní soud (napodruhé) napadeným rozsudkem toleroval pochybení, pro která předtím rozhodnutí správního soudu rušil. Z odůvodnění rozsudku č. j. 11 Ad 13/2011-103 je naopak zřejmé, že (a jak) se s výtkami obsaženými v kasačním rozhodnutí městský soud vypořádal a reagoval na to v napadeném rozsudku i Nejvyšší správní soud.

Protože Ústavní soud porušení základních práv neshledal, podaný návrh, jak bylo řečeno výše, podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl jako zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 2. října 2013

Jiří Nykodým, v. r.
předseda senátu